

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 13. 12. 2016 v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kurfiřta a soudců přisedících JUDr. Jiřího Řehůřka a Mileny Trnečkové, Dis., *takto*:

Obžalovaný **P . R .**

nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, bez zaměstnání, t. č. ve výkonu vazby ve Vazební věznici XXXXX,

je vinen, že

1) v nočních hodinách z 11. 4. na 12. 4. 2016 v rodinném domě č. p. XXXXX v obci XXXXX, okr. Brno-venkov, v pokoji za kuchyní, po předchozí slovní rozepři fyzicky napadl svou družku poškozenou J.S., nar. XXXXX, nacházející se ve 23. až 25. týdnu těhotenství, svázal jí ruce řemenicí od šlapacího šicího stroje a šlemi nohy, znemožnil jí tak pohyb a účinnou obranu, položil jí na postel a po dobu přibližně tří až čtyř hodin jí opakovaně s přestávkami dusil,

nejprve poškozené ucpával ústa a nos rukou, později k dušení používal igelitovou tašku a potravinářskou fólii, na závěr obžalovaný nacpal poškozené do úst smotek potravinářské fólie a ovázal jí ústa nátláčkem, s vědomím, že uzavření dýchacích cest vede během několika minut k bezvědomí a smrti postiženého, obžalovaný odešel z místnosti, kde poškozenou zanechal a když se po několika minutách vrátil do místnosti zpět, poškozená nejevila známky života a na následky dušení zemřela; pak obžalovaný zakryl tělo poškozené na posteli, později tělo na posteli přemístil do voděodolného vaku; dne 16. 4. 2016 v 17:49 hodin obžalovaný oznámil úmrtí poškozené prostřednictvím por. Kouřila Policii ČR,

2) od 11. 4. do 16. 4. 2016, na území okresu Brno-venkov, mezi obcemi XXXXX, Tišnov a Předklášteří na pozemních komunikacích, řídil osobní motorové vozidlo Ford Escort, červené barvy, rz. XXXXX, přestože si předtím opakovaně injekčně aplikoval psychotropní látku pervitin, ve vzorku krve odebrané obžalovanému dne 16. 4. 2016 ve 22:20 hodin byla stanovena koncentrace 0,209 mg/l metamfetaminu a 0,08 mg/l amfetaminu, ve vzorku moče 71,669 mg/l metamfetaminu a 25,370 mg/l amfetaminu, při řízení byl pod jejich vlivem a nebyl schopen řídit motorové vozidlo,

t e d y

1) jiného úmyslně usmrtil s rozmyslem, spáchal tento čin na těhotné ženě a zvláště trýznivým způsobem

2) vykonával ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, činnost, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku,

t í m s p á c h a l

1) zločin vraždy podle § 140 odstavec 2, odstavec 3 písmeno b), písmeno i) trestního zákoníku,

2) přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odstavec 1 trestního zákoníku,

a z a t o s e m u u k l á d á

podle § 140 odstavec 3 a § 43 odstavec 1 trestního zákoníku **úhrnný trest odnětí svobody** v trvání **20 (dvaceti) let**.

Podle § 56 odstavec 2 písmeno d) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon uloženého trestu zařazuje do věznice **se zvýšenou ostrahou**.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit poškozené E.K., nar. XXXXX, bytem v XXXXX, za nemajetkovou újmu částku 150 000,-Kč a za majetkovou škodu částku 22 577,- Kč.

Podle § 229 odstavec 2 trestního řádu se poškozená E.K. odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, pobočka pro Jihomoravský kraj, Brno, Benešova 10, škodu ve výši 519,- Kč.

Podle § 226 písmeno a) trestního řádu se obžalovaný **z p r o š ť u j e** obžaloby Krajského státního zastupitelství v Brně, sp. zn. 1 KZV 19/2016, podanou na něj v části týkající se skutku spočívajícího v tom, že

v letních měsících roku 2015 v místě trvalého bydliště v obci XXXXX, okr. Brno-venkov, úmyslně nastříkal poškozené J.S., nar. XXXXX, do obličeje kyselinu mravenčí, a tím jí způsobil poranění obličeje spočívající v poleptání kůže v obličeji, včetně očí a oční sliznice, které mohlo mít za následek poškození nebo až ztrátu zraku,

ve kterém státní zástupce spatřoval spáchání pokusu zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 a § 145 odst. 1 trestního zákoníku,

n e b o ť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.

O d ů v o d n ě n í :

Po provedeném dokazování soud zjistil, že obžalovaný P.R. se seznámil s poškozenou J.S. před sedmi lety a od té chvíle spolu žili jako druh a družka. V květnu 2014 se přestěhovali do obce XXXXX, kde bydleli v rodinném domě č. XXXXX, který jim pronajala svědkyně G.. Obžalovaný s poškozenou byli v poslední době nezaměstnaní a pobírali sociální dávky. Příležitostně užívali pervitin, docházelo mezi nimi k hádkám, jejichž příčinou bylo podezření obžalovaného na nevěru poškozené.

V neděli 10. 4. 2016 navštívila obžalovaného a poškozenou dcera poškozené, nezletilá svědkyně A.Z.. Obžalovaný s poškozenou vyzvedli svědkyni v Tišnově, navštívili kamarády a poté jeli společně domů do obce XXXXX. Zde se navečeřeli a šli spát. Druhý den ráno, v pondělí 11. 4. 2016 odvezl obžalovaný a poškozená dceru do školy v XXXXX. Cestou zpět se zastavili v autobazaru v Kuřimi, odkud pokračovali do Tišnova, kde poškozená absolvovala prohlídku u svědkyně Ch., gynekoložky poškozené S., poškozená se nacházela ve 23. až 25. týdnu těhotenství. Po prohlídce u gynekoložky udělali běžný nákup, a rovněž si obstarali pervitin. Poté se přesunuli na louku u rozcestí mezi obcemi XXXXX a XXXXX, kde si společně aplikovali nitrožilně pervitin. Na tomto místě setrvali až do pozdních večerních hodin, přičemž mezi nimi propukaly hádky. Kolem 21. hodiny se vydali k domovu. Při opouštění louky obžalovaný R. urazil zpáteční zrcátko u auta.

Po návratu domů si každý dělal, co chtěl. Přibližně kolem 22. až 23. hodiny, po další slovní rozepři ohledně údajné nevěry poškozené, obžalovaný poškozenou v místnosti za kuchyní napadl, svázal jí nohy k sobě tkaničkami od bot, ruce jí svázal řemenicí od šicího stroje, načež oko z řemenice zahákl k noze postele, aby poškozené znemožnil pohyb. Pak obžalovaný odešel opravit poničené zrcátko na autě a zaopatřit zvířectvo. Přibližně za tři čtvrtě hodiny se obžalovaný do místnosti vrátil. Poškozená měla roztržené tkaničky od bot, jak se pokoušela osvobodit. Obžalovaného to rozčílilo. Poškozenou položil na postel a nohy jí svázal starými vojenskými šlemi, čímž poškozené opět znemožnil pohyb a obranu. S ohledem na přechozí hádku a podezření z nevěry poškozené, začal obžalovaný poškozenou dusit, aby přinutil poškozenou prozradit nebo potvrdit, s kým se poškozená intimně stýká. Obžalovaný poškozenou opakovaně s přetržkami dusil během následující tři až čtyři hodiny. Nejdříve poškozené ucpával nos a ústa rukou. Později své jednání zdokonaloval, protože k dušení používal igelitovou tašku a potravinářskou fólii. Na závěr obžalovaný nacpal poškozené do úst smotek potravinářské fólie a ovázal jí ústa nátělníkem, který navrch polil zhruba decilitrem vody. Pak obžalovaný odešel z místnosti a poškozenou tam zanechal. Když se po několika minutách vrátil do místnosti zpět, poškozená nejevila známky života. Obžalovaný poškozené posvítil baterkou do očí a zjistil, že zorničky nereagují. Poškozenou rozvázal a přibližně deseti minut se jí pokoušel oživit dýcháním z úst do úst. Obžalovaný nezavolal lékařskou službu, jelikož se bál. Tělo poškozené zakryl a nevěděl co dál. Druhý den ráno po probuzení, poškozenou vysvléknul do naha a její tělo přemístil do voděodolného cestovního vaku.

Dne 16. 4. 2016 v 17:49 hodin pod tíhou svědomí oznámil obžalovaný prostřednictvím K. Policii ČR smrt poškozené S..

Dále soud také zjistil, že obžalovaný R. v období od 11. 4. do 16. 4. 2016, na území okresu Brno-venkov, mezi obcemi XXXXX, Tišnov a Předklášteří na pozemních komunikacích, řídil osobní motorové vozidlo Ford Escort, červené barvy, rz. XXXXX, přestože si předtím a během této doby opakovaně injekčně aplikoval psychotropní látku pervitin, čímž se ocitnul ve stavu nezpůsobilém pro řízení motorového vozidla.

V první části skutkového děje se soud opírá především o výpověď obžalovaného, kterou doplňuje záznam rekonstrukce činu, dále protokol o ohledání místa činu, závěry odborných vyjádření a znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, toxikologie a psychiatrie, dále o znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví biologie, genetiky a v další řadě o výpovědi svědků, které soud uvede v další části tohoto odůvodnění.

Obžalovaný P.R. v rámci své výpovědi u hlavního líčení (čl. 859 – 868) nejdříve v úvodu zdůraznil, že když vypovídal na policii, byl pod vlivem návykové látky a tzv. na dojezdu. Ve vazební věznici byl pod vlivem léků, a proto jsou jeho dřívější výpovědi zkreslené nebo neúplné.

Znovu vypověděl, že v neděli 10. 4. 2016 k nim přijela na návštěvu A.Z., dcera poškozené. Společně s poškozenou jí vyzvedli v Tišnově, navštívili kamarády a poté všichni společně odjeli domů. Tam se navečeřeli a šli spát. Druhý den A. odvezli do XXXXX do školy. Nazpátek zastavili v Kuřimi v autobazaru kvůli technickému průkazu na vozidlo. Pak jeli s poškozenou do Tišnova, kde poškozená absolvovala prohlídku u gynekoložky. Následně udělali běžný nákup a také si obstarali pervitin, který si oba nitrožilně aplikovali na rozcestí mezi Dolními Loučkami a XXXXX, kde zaparkovali na louce po cestě zpět. Tady setrvali až do večerních hodin a hádali se přitom. Kolem 21. hodiny se vrátili domů. Obžalovaný chtěl opravit zrcátko, které urazil při opouštění louky. Domluvili se tedy s poškozenou, že ji sváže a půjde zrcátko opravit. Dříve se totiž stávalo, že poškozená pouštěla do domu cizí osoby, se kterými měla pohlavní styk. Proto použil takové opatření, nejednalo se o první případ, kdy tak učinil a poškozená s tím souhlasila. Poškozené tedy svázal ruce řemenicí, nohy jí svázal tkaničkami od bot k sobě. Poté odešel spravit poškozené zrcátko.

Když se vrátil k poškozené, měla roztržené tkaničky, jelikož se snažila rozvázat. To obžalovaného rozčílilo, a tak svázal poškozenou svými šlemi. Jelikož se hádali ve stylu: „...že jí to skončí a jemu to začne...“, chtěl obžalovaný dušením přinutit poškozenou, aby mu potvrdila a prozradila, s kým se intimně stýká. Obžalovaný sám řekl, že poškozenou dusil s přetřzkami tři až čtyři hodiny, slovy obžalovaného: „...ubíral jsem jí kyslík...“ Mezitím jí dál i napít a odcházel mimo místnost. Když tam nebyl, poškozená volně dýchala, dával jí také kouřit cigaretu. Tuto část obžalovaný shrnul, že i když to vypadá neobvykle, u nich to bylo normální.

Posléze obžalovaný nezvládl, jak mu poškozená odpovídala, jak si s ním pohrávala, jak měla na jednu otázku více odpovědí. Proto poškozené zavázal ústa a ona měla odpovídat pouze pohybem hlavy. K tomuto použil smotek potravinářské folie, který poškozené strčil do úst a nátělník, kterým poškozené ústa obvázal. Poté pokračoval v jejím výslechu, který trval asi

dvacet minut nebo půl hodiny. Pak obžalovaný znovu odešel pryč. Když se vrátil, promluvil na poškozenou, ale ona už nereagovala. Obžalovaný zkoušel baterkou svítit poškozené do očí, zorničky nereagovaly, takže byla mrtvá. Rychle poškozenou rozvázal, pokoušel se jí oživit dýcháním z úst do úst. Jelikož byl pod vlivem, nenapadla ho nepřímá masáž srdce. Dýchání prováděl pět až deset minut, pak skončil. Lékařskou službu nezavolal, protože se bál. Druhý den ráno odešel ven a dělal běžné věci. Když vystřízlivěl, odjel do Tišnova koupit si další pervitin, který si po příjezdu domů nitrožilně aplikoval. Takto to dělal následující čtyři dny. Nakonec pod tíhou svědomí zavolal panu K., kterému oznámil, že zabil J..

Podle obžalovaného byla předmětem jejich hádek nevěřara poškozené, jelikož se mu dávno před touto událostí poškozená k nevěře přiznala. To přimělo obžalovaného, aby poškozenou v inkriminovaný večer svázal. Na svázání se s poškozenou domluvili a ona s tím souhlasila; byla mezi nimi taková dohoda. K dušení poškozené přistoupil, protože se mu poškozená vysmívala a měnila své odpovědi. Nejdříve poškozenou dusil dlaní přiloženou na ústa a nos; tak jí dusil aspoň třicetkrát. Pokus o obranu poškozené tam byl, takže jí to asi vadilo. Dále obžalovaný řekl, že si po čase zašel do kuchyně pro potravinářskou folii, dal si ji na ruku a použil jako „dusidlo“. Folií použil k dušení alespoň desetkrát. Pokud jde o smotek, který poškozené strčil do úst, byl vytvořen asi z jednoho až dvou metrů potravinářské folie, který smotal do kupy a sevřel v pěsti. Ten jí strčil do úst, s čímž poškozená souhlasila, protože kdyby ne, pokousala by ho. Se smotkem v puse poškozená s obžalovaným komunikovala pohybem hlavy ještě přibližně půl hodiny, než obžalovaný odešel do vedlejší místnosti. Když se obžalovaný vrátil, zjistil, že se smotek rozmotal a poškozená kus vdechla. Obžalovaný na poškozené ne před odchodem pozoroval známky dušení, ležela klidně a s úsměvem.

Soud hodnotil výpověď obžalovaného jako poměrně otevřenou a věcnou. Obžalovaný se ve svých výpovědích od zahájení trestního stíhání až po výpověď u hlavního líčení výrazně nelišil. Obžalovaný na sebe prozradil rovněž negativní skutečnosti, všechny výpovědi obžalovaného se v podstatných bodech shodují. Soud si byl vědom skutečnosti, že v době spáchání skutku byl obžalovaný pod vlivem psychotropní látky, nicméně je přesvědčen, že tato skutečnost výpověď obžalovaného výrazně neovlivnila. Rovněž si byl soud vědom, že se jedná o výpověď člověka obžalovaného z jednoho z nejtěžších zločinů, který má očividný zájem případně upravovat svou výpověď pro sebe výhodným způsobem, bez možnosti, aby ji druhá strana (oběť), mohla korigovat. Soud proto nemohl přijmout výpověď obžalovaného bez dalšího a musel ji porovnat s dalšími provedenými důkazy.

Jedná se především o rekonstrukci trestného činu (čl. 405 – 430), která byla s obžalovaným provedena v přípravném řízení, za účelem prověření jeho výpovědí. Při této rekonstrukci obžalovaný názorně předvedl průběh skutkového děje. Průběh rekonstrukce je zaznamenán v protokolu o rekonstrukci a pořízené foto a videodokumentaci. Pro provedení rekonstrukce policejní orgán sestavil v budově školního policejního střediska model místa činu, zajistil figuranty a pomůcky, které obžalovaný během spáchání činu použil.

V průběhu rekonstrukce obžalovaný na figurantce detailně popsal a předvedl, jak svázal poškozenou, než odešel opravit poničené zrcátko. Následně obžalovaný názorně ukazoval, jak poškozenou svázal, když se vrátil do místnosti zpět. Obžalovaný znázornil, jak poškozenou chytil, přesunul na postel a opět svázal nohy, aby jí znemožnil pohyb. V další části rekonstrukce

obžalovaný na figurantce předvedl způsob dušení poškozené. Nejdříve zacpáváním nosu a úst rukou, pak vylepšeným mechanismem, kdy k dušení používal igelitový pytlík a potravinářskou folii. V další fázi obžalovaný ukázal, jak vytvořil smotek z potravinářské folie, jak ho poškozené vložil do úst, jak poškozené zavázal pusou nátělníkem a jak omotaný nátělník poléval vodou. V závěru rekonstrukce obžalovaný znázorňoval situaci, když zjistil, že poškozená nejeví známky života; rozvázání poškozené, vyjmutí smotku potravinářské folie a oživovací pokus. Nakonec předvedl uložení mrtvého těla do cestovního vaku. Tento úkon byl proveden policejním orgánem v průběhu vyšetřování v souladu s ustanovením § 104d trestního řádu, obžalovaný se ho dobrovolně zúčastnil. Žádná ze stran nevznesla proti tomuto úkonu žádné námítky, a soud mohl ze zjištěných skutečností vycházet. Podstatným závěrem rekonstrukce je prakticky úplná shoda s výpovědí obžalovaného u hlavního líčení.

Do skupiny usvědčujících důkazů soud řadí také kriminalistické ohledání místa činu, které je zachyceno v protokole o ohledání místa činu, včetně náčrtků a fotodokumentace (čl. 5 – 143). Ze slovního popisu, náčrtků a pořízených fotografií si lze udělat dostatečnou představu o situačním uspořádání místa činu v rodinném domě v obci XXXXX č. XXXXX. V pokoji za kuchyní bylo nalezeno na lůžku tělo poškozené v poloze na zádech a částečně na pravém boku. Tělo bylo od poloviny břicha odhalené a spodní část těla zakrytá lůžkovinami. Tělo bylo z větší části napěchováno v koženkovém vaku černé barvy z voděodolného materiálu. U zadnice mrtvoly se v hnilobné tekutině nacházel lidský plod, který byl z těla matky vypuzen hnilobnými procesy. Na hlavě mrtvoly byla pomocí uzlů upevněná igelitová taška s nápisem Albert. Ohledání bylo provedeno policejním orgánem v průběhu vyšetřování, bylo zachyceno písemně, náčrtem a fotograficky, přičemž zachycuje všechny podstatné skutečnosti. Závěry vyplývající z ohledání soud hodnotil v kontextu s ostatními provedenými důkazy a řadí je do skupiny usvědčujících důkazů. Skutečnosti vyplývající z ohledání místa činu souhlasí s výpovědí obžalovaného. Z ohledání je dále zřejmé, že na místě činu bylo zajištěno celkem 53 stop (čl. 14 – 16) a v průběhu pitvy poškozené J.S. byly zajištěny další 3 stopy. Některé tyto stopy byly podrobeny znaleckým zkoumáním, která budou zmíněna v další části odůvodnění.

Mezi další důležité důkazy soud řadí znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství. Při výslechu u hlavního líčení znalec MUDr. Zelený, Ph.D. a MUDr. Krajsa Ph.D. se shodně odvolali na písemné vyhotovení posudku (čl. 455 – 499). Z posudku vyplývá, že na těle poškozené nebyla nalezena žádná charakteristická poranění, u kterých by bylo možné jednoznačně posoudit mechanismus jejich vzniku. Rovněž nebyly zjištěny žádná poranění mající charakter obrany. Stěžejním závěrem znaleckého posudku je, že bezprostřední příčinou smrti mohlo být bezpochyby udušení, které bylo způsobeno zakrytím dýchacích otvorů, nosu i úst textiliemi nebo zcela neprodyšnou potravinářskou folií. Jelikož byl vnitřní nález na jednotlivých orgánech setřen hnilobou, nebylo možné posoudit případné specifické (krevní výrony pod poplicnicí, přísrdečníkem apod.) či nespecifické (otok plic, překrvení orgánů) známky dušení. Ze stejného důvodu také nebylo možno zevně posoudit např. krevní výrony ve spojivkách, v očních bulbech apod. Znalci pečlivě zkoumali také oblast úst, rtů, sliznice a krku, kdy s přihlédnutím na hnilobné změny nebyly nalezeny žádné typické úrazové změny svědčící pro intenzivní tlak na tuto oblast. Znalci tak uzavřeli, že násilí na oblast krku, tedy určitá forma rdoušení, je ze soudně lékařského hlediska jako příčina smrti málo pravděpodobná, jelikož nebyly nalezeny žádné známky na krk působícího násilí a to ani zevně, ani vnitřně. Během pitvy

a dalšími laboratorními metodami rovněž nebyly prokázány žádné chorobné změny, které by samy o sobě mohly být příčinou smrti poškozené.

Při výslechu u hlavního líčení znalci doplnili, že na rozdíl od písemného vyhotovení posudku, kde byla příčina smrti určena jako pravděpodobná, po provedené rekonstrukci mohou jednoznačně určit příčinu smrti jako udušení. Tuto skutečnost vysvětlili tím, že zmapovali rozvětvenější a určitější výpověď obžalovaného při rekonstrukci, ze které vyplynula podstatná informace, že poškozená měla v ústech smotek potravinářské folie, kterou následně obžalovaný vyjmul, přičemž tuto informaci znalci neměli k dispozici v době podání znaleckého posudku. Soud nemá o posudku a doplnění žádné pochybnosti. V náleзовé části znalci podrobně označují skutečnosti, které zjistili při své činnosti. V posudkové části odpovídají na položené otázky. Jejich odpovědi vycházejí z nálezů, které znalci při své činnosti zjistili a jsou přesvědčivě a logicky vysvětleny. Stejně to bylo i u hlavního líčení, kde znalci vysvětlili své závěry a vyjádřili se k doplňujícím dotazům. Pokud jde o příčinu smrti, která byla jednoznačně uvedena u hlavního líčení, ani o té soud nemá pochybnosti. Vysvětlení podané v tomto směru znalci je logické, objektivně v souladu s výsledky rekonstrukce. Původní posudek byl vypracován dne 8. 6. 2016, přičemž do té doby známé údaje, neobsahovaly informaci, že by obžalovaný strčil smotek potravinářské fólie do úst poškozené. Tuto skutečnost obžalovaný v rámci předchozích výslechnů v postavení obviněného zamlčel, nebo opomněl. První zmínka o vložení smotku fólie do úst poškozené zazněla až při rekonstrukce dne 30. 6. 2016, tedy po vypracování posudku. Z uvedených důvodů soud nemá ohledně závěru znalců žádné pochybnosti, a mohl je přijmout do svých dalších úvah.

Soud dále vycházel ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie. Z toxikologického vyšetření vzorků odebraných z těla poškozené S. (čl. 500 – 508) nebylo možné stanovit hladinu alkoholu v krvi z důvodu nedostupnosti vzorku danou celkovou hnilobnou dekompozicí těla. Ve vzorku jaterní a ledvinné tkáně byly chromatograficky prokázány metamfetamin a quetiapin s metabolitem. Cíleným vyšetřením vzorku jaterního výluhu na přítomnost amfetaminových derivátů byl v tomto prokázán metamfetamin. Quetiapin je antipsychotikum, neuroleptikum, které se používá k farmakoterapii akutních i chronických psychóz, vč. schizofrenie. Vliv quetiapinu na jednání poškozené nebylo možné pouze na základě průkazu látky, resp. jejího metabolitu v tkáních vnitřních orgánů, při absenci hladiny této látky v krvi hodnotit. Metamfetamin je amfetaminový derivát s psychostimulačními účinky, který je známý jako „pervitin“. Rovněž vliv metamfetaminu na jednání poškozené nebylo možné pouze na základě průkazu látky v tkáních vnitřních orgánů, při absenci hladiny této látky v krvi hodnotit.

Toxikologickému vyšetření byl podroben také plod. Vyšetření hladiny alkoholu v krvi plodu nebylo možno provést z důvodu nedostupnosti uvedeného vzorku dané celkovou značnou hnilobnou dekompozicí plodu. Ve vzorku jaterní a ledvinné tkáně plodu byly chromatografickými metodami prokázán quetiapin s metabolitem. Cílené vyšetření vzorků ledvinného, resp. orgánového výluhu na přítomnost amfetaminových derivátů byla pro značnou hnilobnou dekompozici uvedených vzorků nehodnotitelná.

Toxikologické vyšetření bylo provedeno také u obžalovaného R. (čl. 525 – 533). Ve vzorku krve obžalovaného bylo stanoveno 0,00 g/kg ethanolu. Dále byly ve vzorku moči obžalovaného chromatograficky prokázány metamfetamin, jeho farmakologicky aktivní metabolit amfetamin, lidokain se štěpy, quetiapin s metabolitem a stopy metabolitu kofeinu. Následně byly ve vzorku krve obžalovaného chromatograficky stanoveny následující koncentrace látek; 0,01 mg/l quetiapinu, 0,209 mg/l metamfetaminu a 0,080 mg/amfetaminu. Ve vzorku moči pak byly stanoveny koncentrace látek 71,669 mg/l metamfetaminu a 25,370 mg/l amfetaminu. Dále byl cíleným vyšetřením vzorku moči obžalovaného Δ^9 -tetrahydrokanabinolu (THC), 11-nor- Δ^9 -tetrahydrokanabinol-9karboxylová kyselina (THC-COOH). Ve vzorku krve obžalovaného nebyly prokázány žádné kanabinoidy. Metamfetamin je amfetaminový derivát s psychostimulačními účinky známý pod označením pervitin. Obvyklá dávka této psychotropní látky je cca 100 mg. Metamfetamin navozuje účinky jako euforie, zvýšené sebevědomí a důvěra ve vlastní schopnosti vedoucí k jejich přeceňování a nekritičnosti, snížená potřeba jídla, potlačení pocitu únavy a zrychlení duševních procesů. Příznaky akutní intoxikace jsou zrychlená srdeční činnost, nízký krevní tlak, nepravidelná tělesná teplota, třes, křeče a bezvědomí. Po psychické stránce se dostavuje neklid, zmatenost, úzkost a halucinace. U chronických uživatelů se mohou vyvinout paranoidní psychózy. U obžalovaného byla stanovena koncentrace metamfetaminu v krvi 0,209 mg/l a lze ji tak označit jako koncentraci toxickou. Quetiapin je antipsychotikum, neuroleptikum. Používá se k farmakoterapii akutních i chronických psychóz, vč. schizofrenie a také k potlačení manických fází provázejících bipolární poruchy. Quetiapin je v organismu rychle metabolizován za vzniku metabolitů, jež v porovnání s mateřskou látkou nevykazují významnější farmakologický účinek. U obžalovaného byla stanovena koncentrace quetiapinu v krvi 0,01 mg/l, zde se jedná o koncentraci subterapeutickou. Lidokain je látka užívána jako lokální anestetikum. Účinek lidokainu nastupuje okamžitě a je dlouhodobý. Daná látka byla u obžalovaného pravděpodobně použita při odběru moči cévkováním v rámci vyšetření jeho zdravotního stavu. Δ^9 -tetrahydrokanabinol (THC) je hlavní účinnou psychotropní látkou obsaženou v konopí a konopných produktech. Jeho působení se v akutní fázi ovlivnění projevuje centrálně tlumivým účinkem, otupělostí, rozšířením zornic, zčervenáním očí, zvýšením krevního tlaku a tělesné teploty a zrychlenou srdeční činností. V následné fázi ovlivnění se pak dostavuje euforie, snížená schopnost soustředění, bezdůvodné veselí bez podnětů, bezstarostnost, uvolnění zábran, zmatené chování, nervozita, neklid, zesílení momentálního duševního stavu. V postakutní fázi vykazuje jedinec spíše pasivitu. Ze vzorku krve byl u obžalovaného zjištěn negativní nález kanabinoidů, což naznačuje možnost užití THC v relativně širokém časovém intervalu 1 den až cca 1 měsíc před odběrem vzorků, v závislosti na vyšší dávky a frekvenci aplikace při chronickém užívání. Závěrem znalec konstatoval, že dle toxikologického nálezu v krvi a moči obžalovaného v době odběru vzorků biologického materiálu se obžalovaný nacházel pod vlivem metamfetaminu a ostatní látky se v dané době na výsledném účinku nijak nepodílely. Taktéž výsledný účinek případné kombinace metamfetaminu, quetiapinu a THC nelze prakticky hodnotit, neboť účinky kombinace návykových látek na jedince jsou obecně označovány za nepředvídatelné. Znalec se vyjádřil obecně k vlivu amfetaminových derivátů na řízení motorového vozidla a uvedl, že v akutní fázi ovlivnění jde o rizikovou jízdu bez zábran, neodpovídající rychlostí, s přeceněním vlastních schopností, dochází také k vršení chyb a uživatel má zvýšenou citlivost na oslnění, neboť má rozšířené zornice. Při odeznívání ovlivnění se dostavuje dramatický pokles výkonu provázený tělesným vyčerpáním, únavou a depresivními stavy. Způsob jízdy pak odpovídá únavě.

Dále soud se souhlasem stran podle § 211 odst. 1 trestního řádu u hlavního líčení přečetl protokol o výsledku nezletilé svědkyně A.Z., dcery poškozené S.. Na úvod je třeba říct, že svědkyně byla rozsudkem Okresního soudu Brno – venkov č. j. P 234/2008 – 39, ze dne 19. 11. 2008 svěřena do osobní péče babičky L.Z. a následně rozsudkem Městského soudu v Brně č. j. 23 P 34/2010-106, ze dne 8. 1. 2015 svěřena do péče dědečka M.Z. (čl. 388-391, 393-395). Z výpovědi svědkyně vyplývá, že obžalovaného poznala přibližně před pěti lety, když jí ho matka představila jako svého přítele. Svoji matku navštěvovala nepravidelně. Při návštěvách na ni matka i obžalovaný byli hodní. Obžalovaný se k matce choval střídavě, někdy byl normální, ale jindy slyšela, že byl na matku hnusný a obviňoval jí z nevěry. Před svědkyní obžalovaný poškozené neublížil, pouze jí nadával. Obžalovaný je osobně hodný, ale někdy byl také až hodně agresivní, pak z něho šel strach. Svědkyně byla jednou sama terčem útoku obžalovaného, když po ní vyjel nožem. Obžalovaný užíval marihuanu často, matka několikrát. S jinými drogami měla matka nějaké potíže, ale svědkyně nic bližšího neví. Svědkyně navštívila matku s obžalovaným 10. 4. 2014, přijela v neděli večer vlakem, obžalovaný s poškozenou a svědkyní K. ji vyzvedli na nádraží. Kolem půl deváté večer byli doma. Druhý den ráno jí obžalovaný s matkou odvezli do školy v Brně. Od matky svědkyně věděla, že v kritický den měla jít poškozená na gynekologickou prohlídku.

Se souhlasem stran podle § 211 odst. 1 trestního řádu soud u hlavního líčení přečetl protokoly o výsledku dalších svědků. E.H. (čl. 310 – 312), sestra obžalovaného, zaznamenala soužití obžalovaného s poškozenou někdy v roce 2009. Později rodiče obžalovaného vydělili. Veškeré prostředky, které mu rodiče věnovali, padly na drogy a dluhy s tím spojené. Poškozená se svědkyni dříve sama svěřila, že ji obžalovaný bije, že ji třeba i pořeže nožem. Důvodem takového chování obžalovaného bylo užívání drog a nejspíš žárlivost. Poslední rok byli s obžalovaným v kontaktu málo, protože obžalovaný svědkyni napadl. Obžalovaný asi začal znovu brát drogy, byl agresivní a svědkyně mu zakázala, aby k nim chodil. V létě 2015 obžalovaný polil J. obličej kyselinou, měli nastoupit někam do práce a asi nechtěl, aby někde pracovala. Poškozená S. nikdy nepotvrdila, že jí to udělal on. Jeho agrese se stupňovala, v září 2015 obžalovaný poškozenou pobodal. Pak poškozená otěhotněla, svědkyně s manželem počítali s tím, že budou to dítě vychovávat. Obviněný si myslel, že to dítě není jeho. Svědkyně viděla poškozenou S. naposledy o víkendu od 8. do 10. 4. 2016. Otec jim koupil auto, které za ním jezdili spravovat. Proto bylo divné, že od středy k nim jezdil obžalovaný sám se psem. Rodičům tvrdil, že se poškozená odstěhovala. V pátek 15. 4. 2016 obžalovaný opět přijel autem, byl úplně mimo, byl rozlitaný, roztřepaný, nervózní, seděl před barákem v autě a kouřil, ani nevystoupil a rodiče o něm nevěděli. Pak vyjel autem, málem v Předklášteří narazil do zastávky a od té doby ho svědkyně neviděla. Jezdil po Předklášteří, údajně přišel i do hostince „V Chaloupkách“, kde měl vykřikovat, že J. zabil, ale nikdo mu to nevěřil.

Na tuto výpověď navazuje výpověď svědka P.H. (čl. 306 – 308), manžela svědkyně H. švagra obžalovaného. P.R. zná od jeho patnácti let. Obžalovaný od mládí užívá drogy, začal marihuanou, poté jel v něčem silnějším. Podle svědka to u obžalovaného spustilo násilnickou povahu, protože on pak všechno řešil násilím. Svědek s obžalovaným vycházeli v pohodě, moc se s ním nestýkali, spíše se mu vyhýbali. Dále svědek uvedl, že v loni na podzim obžalovaný pobodal poškozenou a od této doby s ním přestali s manželkou úplně komunikovat.

Obžalovaného naposledy viděl v pátek 15. 4. 2016, jak sedí v autě před domem na ulici. Podle svědka byl divný, v autě jenom seděl a kouřil, přibližně za půl hodiny odjel.

Z výpovědi svědkyně L.Ch. (čl. 322 – 325) vyplývá, že poškozená S. byla její pacientkou v gynekologické ambulanci. Dne 21. 3. 2016 přišla poškozená na kontrolu, přičemž u ní byla zjištěna gravidita. Na další kontrolu přišla poškozená 11. 4. 2016 kolem 11. hodiny dopoledne. Zda přišla poškozená s někým v doprovodu, svědkyně neví, plodu jelikož do ordinace vcházela pacientka sama. Podle ultrazvukového vyšetření probíhal vývoj normálně. Termín porodu byl stanoven na 6. 8. 2016. Při kontrole na poškozené nezpozorovala nic neobvyklého. Nebyla nijak špinavá nebo neupravená, ale bylo zřejmé, že pochází ze slabšího sociálního prostředí.

Přečtena byla také výpověď o výsledku svědkyně A.K. (čl. 338 – 340). Z výpovědi vyplývá, že obžalovaného zná dlouho. Už před deseti lety, když se opil, byl agresivní, např. rozmlátil dveře, ale nikoho nenapadl. Podle svědkyně obžalovaný pil alkohol a užíval drogy. Poškozenou poznala před čtyřmi až pěti lety prostřednictvím obžalovaného; v létě 2015 u nich v XXXXX dva až tři měsíce bydlela. Obžalovaný na poškozenou hodně žárlil, podle svědkyně k tomu neměl důvod. Naposledy svědkyně poškozenou viděla o víkendu před projednávanou událostí. S poškozenou se tehdy dívaly na filmy, obžalovaný něco dělal v garáži. Jednou se s J. pohádal, když něco hledal, ale pak to bylo zase dobré. Druhý den jeli pro dceru A. do Tišnova, pak už svědkyně obžalovaného s poškozenou neviděla. V pondělí nebo úterý s nimi mluvila přes zvonek u své matky. Pak jí telefonoval obžalovaný, svědkyně hovor nepřijala, jelikož to bylo brzo ráno a svědkyně ho neslyšela. Další den odpoledne jí znovu obžalovaný volal, že si u nich zapomněla občanku, kterou jí následně dovezl do Tišnova. Svědkyně uvedla, že si jí poškozená nikdy nestěžovala, že ji obžalovaný bije, i když se jí na to ptala, protože na jejím těle viděla jizvy a pořezání v obličeji. Většinou poškozená odpověděla, že se jí nic nestalo, že už to má nějakou dobu, nebo že si udělala něco sama, když se starala o zvířata. Obžalovaný se domníval, že poškozená za někým chodí, proto ji málokdy nechával samotnou doma. Poškozená si nestěžovala, že by jí např. svazoval. Svědkyně nevěděla o stíhání obžalovaného pro týrání poškozené. Když u nich byla naposledy, nebylo u nich úplně narovnáno, ale uklizeno svým způsobem měli (umyté nádoby, zameteno a porovnaný stůl). Svědkyně si nedokáže vysvětlit, co se stalo, obžalovaný byl většinou klidný, staral se o poškozenou; jen jednou po ní házel nějaké železo, neví, proč to bylo.

Dále soud přečetl protokol o výsledku svědka P.K. (čl. 342 – 345). Svědek znal obžalovaného R. z přechodního případu týrání poškozené J.S. na podzim 2015. Během vyšetřování svědek obžalovaného kontaktoval i ze svého soukromého telefonu. Dne 16. 4. 2016 v 17:49 hodin volalo svědkovi neznámé číslo, hovor přijal a volající svědkovi sdělil: "Dobrý den, tady P., pane K., je to v prdeli, zabil jsem J.." Na nový dotaz to obžalovaný zopakoval a upřesnil, že se nachází doma v XXXXX. Dále dodal, že poškozená leží v posteli, je zelená a je tam buď od jedenácti, nebo jedenáctého. Svědek byl tehdy v Praze, proto řekl obžalovanému, aby setrval na místě, a sám zavolal na linku 158. Pak obžalovanému volal zpátky, informoval ho o příjezdu policie a navrhoval mu, aby obžalovaný zavolal na linku 155, že by mu operátor mohl pomoci poškozenou oživit. Obžalovaný na to doslova řekl: "Pane K., do prdele, ona už je zelená, už ji nejde pomoci." Pak obžalovaný opakoval, že ji zabil, leží v posteli a dál se o tom

po telefonu nechtěl bavit. Obžalovaný byl rozrušený, jestli byl pod vlivem nějakých návykových látek, to svědek nepoznal.

Při hodnocení, soud porovnával výpověď obžalovaného s těmito výpověďmi. Z výpovědi nezletilé svědkyně Z. bylo pro soud podstatné, že v neděli 10. 4. 2016 skutečně navštívila svojí matku, která jí spolu s obžalovaným vyzvedla v Tišnově, a následně jí druhý den odvezli do XXXX do školy. Tyto skutečnosti potvrzuje i výpověď svědkyně K.. Z výpovědi svědkyně Ch. považuje soud za prokázané, že poškozená byla gravidní a dne 11. 4. 2016 byla u svědkyně na pravidelné kontrole. Tyto výpovědi jsou zcela v souladu s výpovědi obžalovaného a jeho výpověď potvrzují. Výpověď obžalovaného zcela souhlasí také s výpovědi svědka K., jak došlo k oznámení projednávaného skutku. Zejména výpovědi E.H., P.H, a omezeně i výpovědi A.Z. a A.K. dokládají, že se obžalovaný k poškozené skutečně choval hrubě a násilnicky, především proto, že na poškozenou žárlil a podezříval jí z nevěry.

Soud vycházel také z výpovědi dalších svědků, jejichž výpovědi soud se souhlasem stran podle § 211 odst. 1 trestního řádu v rámci hlavního líčení přečetl. Tito svědci se vyjádřili se k širším souvislostem projednávané události a vztahům mezi obžalovaným a poškozenou. Jedná se o příbuzné obžalovaného a poškozené, kteří se vyjadřovali k jejich vztahu a osobám. Kromě toho byli vyslechnuti lidé, kteří bydleli v jejich blízkosti a mohli se vyjádřit k jejich chování a vztahu.

Z protokolu o výsledku svědka Z.S. (čl. 361 – 363), otce poškozené vyplývá, že obžalovaného zná asi rok, viděli se asi třikrát, naposledy před půl rokem, když u svědka byli na návštěvě. Tehdy viděl dceru naposledy. Obžalovaný se mu jevil úplně normálně. S dcerou spolu byli v telefonním kontaktu a psali si na sociálních sítích. Pak se svědek dozvěděl, že je dcera v nemocnici. O původu zranění se dozvěděl až dlouho potom. Kamarád z XXXXX informoval svědka, že v rodině poškozené se ozývá řev, že se tam rvou a podobně. Svědek kontaktoval poškozenou, aby od obžalovaného odešla. Ona napsala, že na sebe dá pozor, aby se nebál. Svědek nevěděl, že by jeho dcera byla někdy zraněná, nikdy si nestěžovala. Nevěděl ani, že by dcera s obviněným pili alkohol nebo brali drogy. O jejím těhotenství věděl.

Vyslechnuta byla rovněž matka poškozené, svědkyně E.K. (čl. 327 – 330). Obžalovaný byl s dcerou asi deset let. Před čtyřmi lety s dcerou přestala komunikovat a trvalo to tři roky. V září nebo říjnu 2015, když obžalovaný napadl poškozenou, zavolali svědkyni z nemocnice, že je tam dcera umístěna, nemá žádné oblečení a informovali ji o jejím stavu. S dcerou mluvila telefonicky, později se sešly osobně, poškozená chtěla vztah s obžalovaným, po podání trestního oznámení, ukončit. Pak už byly jen v telefonickém kontaktu, osobně se už nesetkala. K obžalovanému svědkyně nic říct nedokázala, setkala se s ním jen několikrát, naposledy před pěti lety.

Dále byl čten protokol o výsledku svědkyně D.G. (čl. 301 – 304). Svědkyně obžalovanému a poškozené od 1. 5. 2014 pronajímala v XXXXX rodinný dům. Nájem chtěla k dubnu 2016 ukončit, dostávala stížnosti od sousedů, nelíbil se jí pořádek v domě a platební morálka. Na nájemném sice neměli žádný dluh, pouze za měsíc duben 2016 dlužili za elektřinu. Při předání byl dům vyklizený, zůstal tam nábytek, koberce, záclony a v kuchyni zůstalo základní kuchyňské vybavení. Dům byl čistý, včetně sociálního zařízení. Během pronájmu

chodila svědkyně na kontroly, dům byl v relativně dobrém stavu, i co se týče pořádku. Naposledy tam byla neohlášeně asi tři týdny před vyšetřovanou událostí, v domě byl nepořádek, nevysáto, nemyté nádoby a podlahy.

Dále soud vycházel z výpovědi svědkyně H.P. (čl. 341 – 353). Zнала obžalovaného i poškozenou, kterou od května 2014 do dubna 2015 zaměstnávala jako pomocnou zemědělskou sílu. Před koncem pracovní smlouvy svědkyně poškozené nabídla prodloužení poměru na dobu neurčitou. Poškozená jí sdělila, že se proti tomu postavil obžalovaný. Proto poškozená v zaměstnání skončila. Dále svědkyně uvedla, že někdy kolem 25. 9. 2015 k nim poškozená přišla zmlácená, žádalo o pomoc a převezli jí do nemocnice a přivolali policii. Poškozená pak ukazovala steh na noze a říkala, že ji obžalovaný bodl. Po návratu z nemocnice svědkyně znovu nabídla poškozené zaměstnání na říjen až prosinec 2015. Ona začala pracovat, ale obžalovaný poškozenou stále kontaktoval, až musela poškozenou upozornit, že buď přestane telefonovat, nebo jí sníží plat. Následně v listopadu poškozená přestala vůbec do práce chodit.

U hlavního líčení byly přečteny také protokoly o výsledku svědků - sousedů obžalovaného a poškozené. Jedná se o výpovědi M.B. (čl. 297 – 299), V.S. (čl. 369 – 371) a R.L. (čl. 347 – 349). Z těchto výpovědí pro soud nevyplývaly žádné významné skutečnosti. Soud pouze zmíní výpověď V.S., která potvrdila, že jim obžalovaný skutečně opravoval vchodovou bránu, a že s obžalovaným mluvila naposledy v pátek 15. 4. 2016, když mu dala zálohu 500,- Kč, za věci, které pořídil na opravu.

Rodiče obžalovaného, matka Z.R. (čl. 355-356) a K.A.R. (čl. 358-359), vzhledem k rodinnému vztahu k obžalovanému oprávněně odepřeli vypovídat.

V části vztahující se k bodu 1) odsuzující části rozsudku lze dokazování shrnout tak, že z výpovědi obžalovaného R. je možné vyvodit průběh skutkového děje. Na tuto výpověď navazují další důkazy, které jeho výpověď doplňují a potvrzují. Dále jsou zde důkazy, které vypovídají o širších souvislostech děje, ze kterých nelze činit klíčové závěry, ale posloužily soudu k objasnění vztahu mezi obžalovaným a poškozenou, zejména jejich konfliktního soužití. Jak již bylo uvedeno, za stěžejní důkaz považuje soud výpověď obžalovaného u hlavního líčení. Jeho výpověď přímo popisuje, co se v inkriminovaném čase stalo. Při porovnání s ostatními výpověďmi, soud dospěl k závěru, že další svědkové výpovědi obžalovaného podporují, zejména výpovědi svědků Z., H., H., K., Ch. a K.. Svědkové potvrzovali, že se obžalovaný choval k poškozené hrubě, že poškozenou podezříval z nevěry, přičemž se neostýchal použít proti poškozené fyzického násilí. Výpověď obžalovaného je v souladu s výsledky rekonstrukce, protokolem o ohledání místa činu, se závěry posudku z odvětví soudní lékařství a toxikologie.

V části 2) odsuzující část rozsudku se soud opírá o výpověď obžalovaného R. a znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie. Tyto důkazy dokreslují výpovědi svědků H.a H..

K tomuto skutku obžalovaný u hlavního líčení řekl, že se k němu plně doznává. Pervitin v inkriminovaném čase užíval každý den, přičemž každý den také řídil automobil. Ohledně dávek pervitinu uvedl, že denně si nitrožilně aplikoval dvě až tři čárky z 2 ml stříkačky.

Výpověď obžalovaného objektivně potvrzuje znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie (čl. 525 – 533). Ve stručnosti soud pouze uvede, že u obžalovaného byly chromatografickými metodami stanoveny následující koncentrace látek v krvi; 0,01 mg/l quetiapinu, 0,209 mg/l metamfetaminu a 0,080 mg/amfetaminu. Ve vzorku moči pak byly stanoveny koncentrace látek 71,669 mg/l metamfetaminu a 25,370 mg/l amfetaminu. Jak bylo uvedeno, u obžalovaného byla stanovená koncentrace metamfetaminu v krvi 0,209 mg/l a lze ji tak označit jako koncentraci toxickou. Znalec se také vyjádřil obecně k vlivu amfetaminových derivátů na řízení motorového vozidla a uvedl, že v akutní fázi ovlivnění jde o rizikovou jízdu bez zábran, neodpovídající rychlostí, s přeceněním vlastních schopností, Dochází také k vršení chyb a uživatel má zvýšenou citlivost na oslnění, neboť má rozšířené zornice. Při odeznívání ovlivnění se dostavuje dramatický pokles výkonu provázený tělesným vyčerpáním, únavou a depresivními stavy. Způsob jízdy pak odpovídá únavě.

Uvedené důkazy doplňuje výpověď svědkyně E.H., která řekla, že v pátek 15. 4. 2016 byla už od 12.00 hodin doma. Viděla obžalovaného, jak přijel autem, přičemž byl úplně mimo. Podle svědkyně byl rozlitaný, roztřepaný a nervózní. Jelikož měla z obžalovaného strach, stála u okna a pozorovala, co se bude dít. Obžalovaný seděl v autě a kouřil, z auta ani nevystoupil. Poté s autem vyjel, načež málem narazil do zastávky. Tuto výpověď potvrzuje i výpověď svědka H.. Na základě těchto důkazů nemá soud žádné skutkové pochybnosti.

Závěrem této části odůvodnění musí soud zmínit výsledky zkoumání obžalovaného v oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie (čl. 594 – 614). Znalkyně podala posudek písemně a následně ho přednesla a doplnila u hlavního líčení. Ze závěrů posudku vyplývá, že obžalovaný disponuje lehce nadprůměrným intelektem, jeho sociální porozumění je průměrné, schopnost posouzení a anticipace mezilidských situací nemá porušenou, je u něj patrný sklon k impulzivité při jejich řešení. Osobnost obžalovaného je extravertovaná, egocentrická, výrazně nevyrovnaná, má zvýšené sebE.domí, sklon k sebepřeceňování a potlačování nejistot zdůrazňováním vlastní osoby za pomoci exhibice. Přeje si být v pozici autority, je domýšlivý, nekritický, jeho schopnost sebereflexe je minimální, vůči okolí zajímá extrapunitivní a kritické postoje. Usuzuje emotivně ve stylu: „...když si to myslím, musí to být pravda...“. Svoji paranoidní hypersenzitivitu považuje za formu vnitřního vhledu. Emotivita obžalovaného je extrémně egocentrická, zvýšeně iritabilní, povrchní, ale dramaticky prožívaná. Obžalovaný nepocituje soucit, je indolentní a alarmujícím způsobem u něj schází empatie. Od vztahů očekává sebezpotvrzení a respekt, kterého je však sám málo schopen. Vytváří proto jen málo vztahů, na které se tím intenzivněji upíná. V prožívání je u něj silná tendence k idealizaci nebo znehodnocování, výrazné ambivalence jsou přítomny současně i ve vztahu k té stejné osobě.

Osobnost obžalovaného je výrazně akcentovaná v mnoha rysech, ze kterých impulsivita, nezdrženlivost, emoční labilita, paranoia, histrionství a disociální rysy jsou natolik výrazné, že společně vytváří obraz těžké smíšené poruchy osobnosti. Ve vztahu k poškozené se obžalovaný nacházel v pozici dominantní a autoritativní, současně (pravděpodobně jako důsledek nepřiznaných vnitřních nejistot) má sklon vytvářet si na partnerkách do jisté míry závislé vztahy. Od vztahů (obecně) očekává posilování svého labilního ega, které mu má druhá osoba poskytovat svojí oddaností, podřízeností a obdivem jeho osoby. Má potřebu partnerky zvýšeně kontrolovat a trpí masivní nekorigovanou

vystupňovanou žárlivostí. Ve vztahu k poškozené byl rovněž až paranoidně žárlivý, vytvořil si systém podezření a měl sklon agresivně nebo za pomoci citového vydírání vymáhat potvrzení svých domněnek. Byl motivován kombinací paranoidních percepce spojených s nekritickou žárlivostí a maligně narcistní potřebou uplatnění moci. Svazování a další mučení byly prostředkem trestání (odplaty) za pomyslný výsměch, nevěru, zradu ale i neposlušnost a vzdor vůči jeho osobě, a tedy snahou posuzovaného za pomoci brutální síly o „znovuobnovení rovnováhy“ ve vztahu a opětovné získání moci a kontroly. Kognitivní funkce obžalovaného nevykazují takové narušení, které by mu bránilo v adekvátním vnímání, zapamatování a reprodukci prožitých událostí. Jeho intelekt je lehce nadprůměrný, paměť v normě. Obžalovaný je schopen podat pravdivou výpověď, bude-li chtít. Verbalizace a popis prožitých událostí ve výpovědi jsou u posuzovaného částečně zkreslovány chybnou interpretací podnětů, jedná se o subjektivně prožívanou dezinterpretaci. Vypovídá a informace sděluje podle principu výhodnosti a aktuálního zisku.

Obžalovaný R. projevoval v dětství známky poruch chování a jeho ontogeneze se rozvíjela navzdory nadprůměrnému intelektu sociálně-patologickým směrem – od impulsivních akcí typu krádeže, k nezdrženlivému dlouholetému a masivnímu abúzu alkoholu a drog spojených s jejich přechováváním, agresivními projevy až k pěstování vědomé egosyntonní opozičnosti, vzdoru vůči autoritám a společenským normám (mj. práce načerno, krádeže). Trpí smíšenou poruchou osobnosti a má zvýšenou tendenci k iritabilitě a afektu zlosti, je zvýšeně agresivní. Na neschopnosti dlouhodobě se kontrolovat má podíl dlouholetý abúzus drog a alkoholu, které ruší již beztak zcela nedostatečnou sebekontrolu. Na trestné činnosti se podílí společně více patologických rysů jeho osobnosti, a to dissocialita spojená s emočně nestabilními, histrionskými a paranoidními projevy. Kombinace paranoidních a emočně nestabilních rysů působí, že si libuje v pocitech ukřivdění, každou pomyslnou křivdu vnímá jak pohanu svého charakteru a má pocit, že má oprávněný nárok se mstít. Svoji paranoidní hypersenzitivitu považuje za formu vhledu, dezinterpretuje i neutrální podněty jako nepřátelské a má bojový smysl pro vlastní práva (excesivní důležitost vlastní osoby). Ve spojitosti s indolencí, extrémní absencí empatie, soucitu a morálního imperativu představuje obžalovaný typ nebezpečné osobnosti se sklony k bezproblémovému překračování společenských norem i etických hranic. Obžalovaný nemá morální zábrany, řídí se svými vlastními pravidly, je rigidní a má pocit oprávněnosti vlastního jednání. Události (včetně vlastní trestné činnosti) zpracovává bez kritické sebereflexe, extrapunitivně, bagatelizuje vlastní činy, emocionální zpracování skutku vraždy bylo pro něj téměř bezproblémové.

Jeho osoba strádající závažnou poruchou osobnosti smíšeného typu je již ve svých rysech fixovaná a nebude se měnit, lze očekávat setrvalý stav. Možnost dalšího protispolečenského jednání do budoucna je v současné době ve shodě s rysy a postoji osobnosti výrazně zvýšená, vykazuje vážný deficit přizpůsobivosti, jeho chování má silně dissociální aspekty, sociálního učení je schopen (a ochoten) pouze v návaznosti na vlastní potřeby. Přístupnost korektivním vlivům je malá – má vnitřní odpor vůči autoritám. Současně ale rád vynikne a předvede svoje pracovní schopnosti a zručnost. Ochota alespoň částečně identifikace s resocializačními cíli není zcela vyloučena, ale pravděpodobnost resocializace je nutno hodnotit jako velmi nízkou, tedy spíše teoretickou.

Obžalovaný byl podroben také zkoumání v oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie (čl. 564 – 593). Z tohoto posudku vyplynulo, že obžalovaný netrpí a ani v době spáchání trestného činu netrpěl žádnou duševní poruchou, která by měla závažný vliv na jeho rozpoznávací a ovládací schopnost. Netrpěl a netrpí psychózou, mentální retardací, organickou psychickou poruchou, či rozvinutou závislostí na alkoholu nebo psychoaktivních látkách. Je u něj přítomna smíšená porucha osobnosti s dominantními rysy emoční nestability, paranoidity, impulsivity, histriónství a rysy dissociálními. Dále je u něj přítomen abúzus psychotropních látek - pervitinu. V době spáchání trestného činu mohl rozpoznat protiprávnost svého jednání a mohl své jednání ovládat, požití pervitinu na to nemělo žádný vliv. Pobyt posuzovaného na svobodě není z psychiatrického hlediska nebezpečný a není u něj indikována žádná forma ochranného léčení. Posuzovaný je plně schopen chápat smysl trestního řízení.

V uvedených znaleckých posudcích soud nezaznamenal žádné viditelné závady nebo nejasnosti. Znalkyně v písemném posudku objasnily, jaké měly zadání, z jakých podkladů vycházely, jaké metody použily, jak interpretovaly výsledky těchto metod a k jakým závěrům dospěly. Soud považuje jejich vysvětlení za dostatečné. Posudek z odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie znalkyně rovněž logicky a srozumitelně objasnila u hlavního líčení. Z tohoto posudku pro soud vyplývá zejména rozbor osobnosti obžalovaného a jeho intelektu, který lze označit za nadprůměrný. Do budoucna z posudku vyplývá, že prognóza dalšího protispolečenského chování obžalovaného je vzhledem k poruše jeho osobnosti výrazně zvýšená, přičemž pravděpodobnost resocializace obžalovaného je velmi nízká, spíše teoretická. Z psychiatrického posudku soud především zdůrazňuje závěr, že obžalovaný netrpí a ani v době spáchání trestného činu netrpěl žádnou duševní poruchou, která by měla závažný vliv na jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti. V době spáchání trestného činu mohl rozpoznat protiprávnost svého jednání a mohl své jednání ovládat, požití pervitinu na to nemělo žádný vliv.

Z listinných důkazů soud zjistil, že úkony trestního řízení byly zahájeny dne 17. 4. 2016 (čl. 1). První informace o spáchaném skutku byla oznámena na tísňovou linku 158 téhož dne v 17.51 hodin svědkem K. (čl. 2). Při prohlídce těla obžalovaného (čl. 144 – 160) byla nalezena drobná nespecifická poranění obžalovaného, ze kterých nelze nic přesvědčivého vyčíst. Obžalovanému byl odebrán biologický vzorek za účelem dalších znaleckých zkoumání (čl. 161). Soudce příslušného soudu udělil souhlas s poskytnutím údajů o zdravotním stavu poškozené pro trestní řízení (čl. 207 – 208). Obžalovaný s poškozenou bydleli v rodinném domě na základě nájemní smlouvy s jeho majitelkou svědkyní G. (čl. 210 – 213). Trestní stíhání obžalovaného pro podezření ze spáchání zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. d) trestního zákoníku na poškozené S. v letech 2012-2015, bylo zastaveno usnesením Okresního soudu ve Žďáře nad Sázavou sp. zn. 2 T 42/2016 ze dne 26. 4. 2016, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně sp. zn. 4 To 204/2016 (čl. 242-244, 246-247). Obžalovaný vydal pro trestní řízení tři mobilní telefony a ampuli s krystalickou látkou (čl. 255 – 257). Otcí obžalovaného byly předány věci, které se nacházely v rodinném domě č. XXXXX v obci XXXXX a patřily obžalovanému (čl. 260). Matce poškozené byly předány věci nalezené tamtéž, patřící poškozené (čl. 261). Svědkyně Ch. předala vyšetřujícímu orgánu kopii lékařské dokumentace poškozené S. z gynekologické ambulance (čl. 326), které potvrzují údaje uváděné svědkyní Ch., zejména zjištění gravidity poškozené S. v březnu 2016 a návštěvu poškozené v ambulanci při pravidelné kontrole dne 11. 4. 2016 s normálním nálezem. Matka poškozené k

uplatnění nároku na náhradu škody doplnila kopii faktury za náklady pohřbu poškozené (čl. 337).

Stopy zajištěné při ohledání místa činu byly zkoumány příslušnými kriminalistickými metodami. Výsledky jsou obsaženy ve znaleckém posudku z oboru kriminalistiky, odvětví biologie a genetiky (čl. 626 – 643), které sledovalo zejména možný výskyt lidské krve, slin a spermatu v zajištěných stopách. Z tohoto zkoumání nevyplývala žádná podstatná skutečnost. Stejně stopy byly podrobeny i genetickému zkoumání, zejména porovnání s profily DNA obžalovaného a poškozené. Ani z těchto zkoumání ve většině nevyplývaly žádné podstatné skutečnosti. Pokud byly získány vzorky srovnatelné s profily obžalovaného a poškozené, byla zjištěna shoda s jedním z nich, což vzhledem k dlouhodobému pobytu obou na místě činu a kontaktu s předměty na místě ohledání nezavdávaly žádné zásadní závěry. Za hodnou pozornosti lze označit shodu neúplného profilu DNA osoby ženského pohlaví ze smotku potravinové folie (stopa č. 33) s profilem DNA poškozené S.. Významné je také porovnání profilů DNA obžalovaného a poškozené s profilem DNA zajištěným ze vzorku z mrtvého plodu. Provedená analýza nasvědčuje tomu, že zůstavitel DNA ze svaloviny plodu je biologická dcera poškozené S.. Stejně srovnání vylučuje obžalovaného jako biologického otce plodu z těla matky J. S.. Zkoumání zajištěných daktyloskopických stop (čl. 645 – 648) nezjistilo žádné upotřebitelné stopy. Znalecký posudek z oboru kriminalistiky, odvětví mechanoskopie (čl. 649 – 661) uzavírá, že poškození nalezená na oděvních svrscích poškozené nezakládají možnost individuální identifikace použitého nástroje nebo předmětu. Jedná se o neudržované součásti, které byly pravděpodobně poškozeny nešetrným užíváním. Kriminalistická analýza zajištěných nosičů dat a obsažených dat (čl. 671 – 675) zjistila pouze skutečnosti nesouvisející s projednávaným skutkem.

Tělo zemřelé bylo ohledáno přivolanou lékařskou pohotovostní službou (čl. 676 – 677). Obžalovaný i poškozená byli ošetřováni u praktického lékaře (čl. 684 – 687). Obžalovaný byl veden v psychiatrické ambulanci, rovněž byl v ošetřování ve FN Brno, psychiatrické klinice (čl. 689 – 703, 706 – 741). Tyto zprávy byly součástí podkladů zpracovaných příslušnými znalci z odvětví psychiatrie a psychologie. Audiozáznam volání na linku 158 (čl. 745) potvrzuje výpověď svědka K. a záznam o prvním hlášení události policii. K osobě obžalovaného vypovídají výpisy z evidence přestupků, evidence trestního řízení a opisu Rejstříku trestů (čl. 85 – 789, 849 – 855) a podstatný obsah připojených spisů Okresního soudu Žďár nad Sázavou sp. zn. 2 T 42/2016 a Okresního soudu Brno – venkov sp. zn. 1 T 773/2013 a 12 T 77/2005. Poškozená zdravotní pojišťovna předložila vyúčtování péče poskytnuté v souvislosti s ohledáním těla poškozeného (čl. 827 – 829).

Z dalších provedených důkazů soud nezjistil nic skutkově nebo právně významného. Soud u hlavního líčení provedl všechny důkazy, které strany navrhly k provedení. Sám neměl žádnou další představu, jak by bylo možné dokazování rozhojnit, aby to přispělo k podstatnému objasnění rozhodujících skutečností. Proto dokazování skončilo v popsaném rozsahu.

Na základě takto zjištěného skutkového děje dospěl soud k závěru, že obžalovaný R. jednáním popsaným v bodu 1) odsuzující části rozsudku dovršil v objektivní i subjektivní rovině všechny zákonné znaky zvláště závažného zločinu vraždy podle § 140 odstavec 2, odstavec 3 písmeno b), písmeno i) trestního zákoníku. Znak objektivní stránky zločinu vraždy

„...jiného usmrtil...“ obžalovaný R. naplnil tím, že po předchozím přerušovaném několikahodinovém dušení poškozené, když jí nejdříve zacpával nos i ústa rukou, následně dušení vylepšoval, začal k dušení používat igelitovou tašku a potravinářskou folii. Na závěr nacpal poškozené do úst smotek potravinářské folie, zavázal jí ústa nátláčkem, který ještě polil vodou, v důsledku čehož došlo k uzavření dýchacích cest a smrti poškozené v důsledku udušení.

S ohledem na graviditu poškozené a rovněž s ohledem na jednání obžalovaného je soud zároveň přesvědčen, že se obžalovaný dopustil jednání za okolností podmiňujících použití vyšší trestní sazby podle § 140 odst. 3 písmeno b), písmeno i) trestního zákoníku spočívající v tom, že spáchal čin: „...na těhotné ženě...“ a „...zvlášť trýznivým způsobem...“. Pokud jde o těhotenství poškozené, o něm nemá soud žádný pochybnosti. Obžalovaná se nacházela ve 23. až 25. týdnu těhotenství, o čemž obžalovaný věděl, jak přiznává, protože dokonce v den před její vraždou doprovázel poškozenou na pravidelnou prohlídku ke gynekoložce. Těhotenství poškozené bylo objektivně potvrzeno dalšími provedenými důkazy, zejména posudkem z oboru soudního lékařství a zdravotnickou dokumentací z ošetřování poškozené S. v gynekologické ambulanci a nálezem mrtvého plodu při ohledání místa činu.

Soud nemá pochybnosti ani o tom, že obžalovaný spáchal čin: „...zvlášť trýznivým způsobem.“ K tomuto závěru soud vede průběh skutkového děje. Kolem 23. hodiny večer obžalovaný poškozenou nejdříve spoutal, svázal jí ruce i nohy a připoutal ji k posteli. Poté ji přesunul na postel, kdy jí opět svázal nohy a ruce k sobě, čímž poškozené znemožnil pohyb a rovněž jakoukoliv obranu. Pak, jak vypovídá přímo obžalovaný, poškozenou alespoň 30krát s přestávkami dusil, zacpával jí nos i ústa rukou. Následně své jednání vylepšil, protože si opatřil tzv. „dusidla“, jak to označil obžalovaný. Konkrétně igelitovou tašku a potravinářskou folii a s jejich pomocí poškozenou opět dusil a to přibližně 10krát. Jednání obžalovaného vyvrcholilo, když poškozené nacpal smotek potravinářské folie do úst, ústa převázal nátláčkem, polil zavázaná ústa vodou a poškozenou opustil. Z uvedeného je zřejmé, že se jednalo o několikahodinový děj, při kterém byla svázaná poškozená úplně podrobena vůli obžalovaného, který jí opakovaně dusil čím dál účinnějším způsobem, bránil fungování jejich základních životních funkcí, přičemž si poškozená nemohla být ani v jednom případě jistá, jestli obžalovaný přestane ještě ve chvíli, když se bude schopna nadechnout. Ve zcela bezvýchodné situaci se poškozená ocitla, když jí obžalovaný ucpal ústa smotkem potravinářské folie, ústa zavázal nátláčkem, polil vodou a svázanou poškozenou v tomto stavu zanechal na pospas osudu, když neměla jakoukoliv šanci na obranu nebo záchranu. Těžko lze vyjádřit duševní útrapy poškozené, když v podstatě pouze čekala na svou smrt. Právě toto několikahodinové trápení, svou povahou blízké mučení, a nakonec absolutně bezmocné prožívání smrtícího útoku obžalovaného, naplňuje znaky spáchání činu zvlášť trýznivým způsobem. Obdobně se soudy vyjádřily v případě, kdy došlo k pozvolnému udušení poškozené, kterou pachatelé svázali, položili na postel, přikryli peřinou a zanechali bez pomoci. S ohledem na duševní i fyzické útrapy, jež takový způsob usmrcení provázejí, ho soudy také považovaly za zvlášť trýznivý způsob spáchání činu (R 42/1994 tr.).

Tohoto jednání se obžalovaný dopustil v eventuálním úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Obžalovaný uvedl, že poškozenou nechtěl zabít. Ze zjištěného skutkového stavu věci nevyplývá jasně, že by obžalovaný chtěl od počátku svého jednání poškozenou přímo usmrtit. Do určité chvíle obžalovaný své jednání „kontroloval“, protože intervaly dušení střídal s mezidobím, kdy poškozená mohla znovu dýchat. Přesto je soud přesvědčen, že u obžalovaného byly přítomen nepřímý úmysl. Subjektivní vztah obžalovaného k jeho jednání a způsobenému následku obsahoval vědomostní složku. V mysli obžalovaného pramenil a zároveň se zobrazoval mechanismus, kterým na poškozenou působil, že jí opakovaně znemožňuje dýchat a dusí ji, čímž bránil normálnímu dýchání poškozené. Každý člověk od mala ví, že k životu potřebuje dýchat, jinak zemře. Rovněž každý člověk chápe, že když se uzavřou dýchací cesty, když člověkovu zapadne jazyk, požitá sousto se vzpříčí v krku, začne se dotýčný dusit a bez odstranění překážky v dýchacích cestách vbrzku zemře. Pokyny k uvolnění dýchacích cest a zahájení dýchání z úst do úst obsahují i pravidla první pomoci. Takže i obžalovanému muselo být jasné, že pokud poškozené vsunul smotek potravinářské folie do ústní dutiny, ústa převáže nátělníkem, který ještě polije vodou, nechal poškozenou na pospas osudu, že dojde k uzavření dýchacích cest a poškozená se udusí. Obžalovaný tedy bezpochyby věděl, že způsob zacházení s poškozenou použitý na závěr je objektivně smrtící. Zároveň tím, že jí zanechal spoutanou, se zavázanými ústy a o samotě, bez možnosti pohybu, bez možnosti přivolání pomoci, uzavření dýchacích cest neodvratně směřovalo ke smrti poškozené. Obžalovaný byl srozuměn, že k takovému závěru a následku skutkový vývoj směřuje a také dospěje. K tomu není zapotřebí žádné zvláštní znalosti ani zkušenosti. Jedná se o obecné znalosti, které jsou všem okamžitě jasné a zřejmé, nehledě na to, že obžalovaný sám sebe prezentuje jako osobu se zdravotním vzděláním, když při vojenské službě působil jako specialista zdravotnické služby. Obžalovaný tedy znal všechny skutečnosti zakládající trestnost jeho jednání a v jeho mysli byla přítomna vědomostní složka nepřímého úmyslu. Jeho zavinění obsahovalo i volní složku navazující na složku vědomostní. Volní složku ukázaly projevy vůle obžalovaného ve vnějším světě, aktivní fyzické jednání vůči poškozené, kterou obžalovaný nejprve svázal, aktivně poškozenou dusil, v průběhu jednání dušení zdokonaloval, používal stále lepší prostředky a na závěr poškozenou ucpáním dýchacích cest usmrtil. Jedná o souvislou řadu navazujících fyzických aktů, vědomých a zdokonalovaných, které mohl obžalovaný vykonat jedině tehdy, pokud jeho jednání bylo výsledkem odpovídající vůle vyvěrající z mysli obžalovaného, ve které již musela být obsažena jasná představa, co chce obžalovaný udělat a k jakému výsledku to povede. Soud je tedy přesvědčen, že zavinění obžalovaného zahrnovalo i volní složku úmyslného jednání. Obžalovaný nejen věděl, že vůči poškozené vyvíjí objektivně smrtící akt, ale byl také srozuměn, že smrt poškozené, předpokládaný následek, při použití takového mechanismu, nastane a ze svého pohledu proto učinil všechno, co považoval za nezbytné.

Okolnosti, které byly zmíněny v předchozím odstavci, spolu s dalšími uvedenými následně, dosvědčují, že se obžalovaný činu ze subjektivního hlediska dopustil: „...s rozmyslem...“. Jak již bylo uvedeno, obžalovaný zmiňuje svou znalost základů zdravotní. Má tedy povědomí o základních životních funkcích, poskytování první pomoci a rovněž o rizicích, které mohou nastat v případě dušení. Pakliže takový člověk poškozenou svázal, opakovaně jí během několika hodin dusil, obstaral si k tomu vhodné předměty, čímž účinky dušení zdokonaloval a na závěr své jednání dovršil úplným ucpáním dýchacích cest, je soud přesvědčen o existenci této kvalifikované formy úmyslného zavinění u obžalovaného.

Obžalovaný bezpochyby vnímal a vážil okolnosti svého jednání, velmi dobře věděl o charakteru a účincích zvolených prostředků, a především také chápal, jaké důsledky jeho jednání vyvolá. Jednání obžalovaného tak v žádném případě nelze označit jako náhlé hnutí mysli, pudové jednání nebo jednání v afektu. Jak již bylo uvedeno, z dokazování nevyplývá, že by obžalovaný chtěl od počátku svého jednání poškozenou přímo usmrtit. V jednání obžalovaného absentuje vyšší forma rozvahy, že by si čin dopředu nějakým způsobem plánoval nebo připravoval. Právě tyto skutečnosti odlišují podle soudu úmysl obžalovaného od druhé formy kvalifikovaného úmyslu podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku spáchání činu „...po předchozím uvážení...“.

V bodu 2) odsuzující části rozsudku obžalovaný dovršil v objektivní i subjektivní rovině všechny zákonné znaky přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odstavec 1 trestního zákoníku. Obžalovaný: „...vykonával jinou činnost, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku...“, když řídil osobní motorové vozidlo Ford Escort, červené barvy, RZ: XXXXX, na pozemních komunikacích mezi obcemi XXXXX, Tišnov a Předklášteří, v okrese Brno – venkov, v období od 11. 4. 2016 do 16. 4. 2016. Řízení motorového vozidla vyžaduje soustředění, správné vnímání a odpovídající reakce na situace v silničním provozu. Při absenci některé z předpokládaných schopností účastníka provozu, zejména řidiče vozidla, vyvstává nebezpečí nehod, kolizí a střetů s následky odpovídajícími povaze provozu motorových vozidel, hmotnosti a motorické síle vozů a rychlostí, které jsou v provozu běžně dosahovány, které nepochybně znamenají riziko ztráty životů, škod na zdraví a na majetku. Této činnosti se obžalovaný věnoval pod: „...vlivem návykové látky...“, jelikož si před řízením vozidla opakovaně nitrožilně aplikoval psychotropní látku pervitin, která se obecně považuje za látku nepříznivě ovlivňující psychiku člověka, zejména působí proti schopnostem vyžadovaným od řidiče vozidla. Pervitin vyvolává euforii, zvýšení sebevědomí a důvěru ve vlastní schopnosti vedoucí k jejich přeceňování a nekritičnosti. Příznaky akutní intoxikace jsou zrychlená srdeční činnost, nízký krevní tlak, excitace, nevolnost, rozšíření zorniček. Po psychické stránce se dostávají neklid, zmatenost, úzkost, halucinace. U chronických uživatelů se mohou vyvinout paranoidní psychózy. Abstinenční příznaky jsou opačného charakteru: pocit celkového vyčerpání, útlum, únava, spavost, rozladěnost, až agrese. Opakovanou aplikací této látky se obžalovaný ocitl: „...ve stavu vylučujícím způsobnost...“, protože ve vzorku krve odebrané obžalovanému dne 16. 4. 2016 ve 22:20 hodin byla stanovena koncentrace 0,209 mg/l metamfetaminu a 0,08 mg/l amfetaminu, ve vzorku moče 71,669 mg/l metamfetaminu a 25,370 mg/l amfetaminu, což lze označit jako koncentraci toxickou a tento stav si obžalovaný přivodil vlivem zmíněné psychotropní látky. Tento stav a počínání obžalovaného velmi dobře laicky vystihla ve své výpovědi svědkyně H.. Tohoto jednání se obžalovaný dopustil v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a), protože znal všechny skutečnosti zakládající trestnost jeho jednání. Pervitin si aplikoval sám, znal jeho účinky na svou osobu a věděl o zákazu řízení vozidel pod vlivem návykových látek. Jestliže takto vybaven řídil vozidlo, nutně to znamená, že chtěl vykonávat činnost i s rizikem ohrožení důležitých zájmů vyplývajících z jeho nezpůsobivosti k řízení vlivem návykových látek.

Obou trestných činů se obžalovaný dopustil ve svých 37 letech, byl z hlediska věku plně trestně odpovědný (§ 25 trestního zákoníku). Z provedeného dokazování nevyplývaly žádné významné skutečnosti, které by nasvědčovaly ztrátě přičetnosti nebo jejímu významnému zmenšení. Tuto skutečnost potvrzuje psychiatrický posudek, z něhož vyplývá, že obžalovaný

v době spáchání zločinu vraždy mohl rozpoznat protiprávnost svého jednání a mohl své jednání ovládat, přičemž požití pervitinu na to nemělo žádný vliv. Rovněž při spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykových látek soud nezaznamenal známky snížení předpokládaných kvalit. Obžalovaný je i v tomto ohledu plně trestně odpovědný (§ 26 trestního zákoníku). Obžalovaný svým jednáním zmařil lidský život poškozené J.S., zasáhl nejcennější objekt chráněný trestním zákoníkem. Kromě toho vyvolal i rizika pro životy, zdraví a majetky ostatních účastníků silničního provozu a je nezbytné z těchto jednání vyvodit trestní odpovědnost.

Při stanovení druhu a výměry trestu soud vycházel z faktu, že se obžalovaný ve vícečinném souběhu dopustil dvou trestných činů, zločinu vraždy a přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky a je za ně nutné ukládat úhrnný trest ve smyslu § 43 odst. 1 trestního zákoníku, podle toho ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejpřísněji trestný. To je v tomto případě podle § 140 odst. 3 trestního zákoníku. V daném rámci soud odvíjel své rozhodnutí od hodnocení povahy a závažnosti projednávaného činu. Činem obžalovaného byl zmařen lidský život, nejcennější objekt chráněný trestním zákoníkem. Způsob provedení činu byl naprosto bezohledný, bezcitný a brutální a z pohledu poškozené trýznivý. Smrti poškozené předcházelo svázání, kdy jí obžalovaný zbavil osobní svobody, k tomu přistoupilo vyslýchání se snahou vynutit si přiznání nevěry a týrání v podobě opakovaného dušení, přičemž konečný následek byl fatální. Přestože poškozená nežila příkladným životem, pořád byla plnohodnotnou lidskou bytostí, která měla právo prožít naplněný život podle vlastních představ. Činem obžalovaného byl rovněž navždy zničen vztahy mezi poškozenou a její nezletilou dcerou a jejími rodiči. K osobě obžalovaného, vzhledem k jeho trestní minulosti, nemůže soud říct nic pozitivního. Obžalovaný byl v minulosti vícekrát soudně trestán, nejčastěji za násilné trestné činy. Jde o újmu na zdraví, těžkou újmu na zdraví, vydírání a dále také přechovávání omamné a psychotropní látky a řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění. K nepodmíněnému trestu byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu Brno – venkov sp. zn. 12 T 76/2005 za trestný čin ublížení na zdraví k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 2,5 roku; z výkonu trestu byl podmíněně propuštěn dne 13. 7. 2007 a byla mu stanovena zkušební doba v trvání 3 let, ve které se osvědčil. Přehlédnout nelze skutečnost, že obžalovaný byl trestně stíhán v souvislosti s poškozenou, pro podezření ze zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku, které bylo zastaveno, protože trest, který v něm obžalovanému hrozil, byl zcela bez významu vedle trestu, který ho podle očekávání měl postihnout v tomto trestním řízení. Míra zavinění je určena eventuálním úmyslem obžalovaného k vraždě a přímým úmyslem k ohrožení pod vlivem návykové látky. Závažnost činu zvyšuje také pohnutka obžalovaného, kdy obžalovaný s poškozenou zacházel jako s objektem, nikoliv jako s člověkem, když jí zcela zbavil osobní svobody, poté jí týral a vyslýchal tím způsobem, aby si vynutil přiznání její údajné nevěry. Celkově tak lze shrnout, že povaha a závažnost činu obžalovaného je vysoká.

Dále soud hodnotil osobní, rodinné, majetkové a jiné poměry obžalovaného. Ani v tomto směru neshledal soud nic výrazně příznivého. Obžalovaný byl naposledy zaměstnán v roce 2012, přičemž v zaměstnání vydržel pouhý týden. Obžalovaný žije ze sociálních dávek, občas si přivydělá prací na černo. Od mládí je pravidelným uživatelem návykových látek, zejména marihuany a pervitinu. V minulosti navázal trvalejší vztah ke dvěma ženám, přičemž k oběma se choval násilně a za nakládání s oběma byl odsouzen nebo v nynějším případě stíhán. Obžalovaný neměl trvalé rodinné vazby, kromě vztahu k vlastním rodičům. Z uvedeného je zřejmé, že obžalovaný nežil zrovna příkladným životem, jeho životní poměry

a bydlení nejsou nějakým způsobem uspořádané, aby dávaly nějakou naději do budoucna. Negativní je rovněž trestní minulost obžalovaného, které již byla zmíněna. Život obžalovaného je složen pouze z uspokojování základních, a ryze sobecky vnímaných, potřeb. Nesměruje k žádnému vyššímu nebo vzdálenějšímu cíli, život prožívá bez jakékoliv slibnější perspektivy. Z pohledu soudu jsou poměry obžalovaného do budoucna problematické. K osobnosti obžalovaného se vyjádřili také znalci, kteří zhodnotili možnost dalšího protispolečenského jednání obžalovaného v současné době, ve shodě s rysy a postoji osobnosti obžalovaného, jako výrazně zvýšené. Pravděpodobnost resocializace je u něj velmi nízká, spíše teoretická. K tomu soud dodává vlastní pozorování patrné při vystupování obžalovaného před soudem. Obžalovaný k celé věci přistupoval jako by se jednalo o běžnou věc, která se ho nijak výrazně nedotýká. Klidně a jednoduše vypráví, jak poškozenou svazoval, jak jí dusil, bez výrazných známek soucitu, pohnutí nebo zřetelných pocitů viny. Totéž vyplývá z vyjádření psychologů, obžalovaný představuje typ nebezpečné osoby se sklony k bezproblémovému překračování společenských norem a etických hranic, a to zejména z důvodu indolence, alarmující absence empatie, soucitu a morálního imperativu. Všechny tyto uvedené okolnosti hovoří výrazně proti obžalovanému.

Na straně obžalovaného soud neshledal žádné výrazné polehčující okolnosti ve smyslu § 41 trestního zákoníku. Naopak u obžalovaného shledal soud přitěžující okolnosti ve smyslu § 42 písm. b), n) a p) trestního zákoníku, protože obžalovaný čin spáchal pod vlivem své žárlivosti. Obžalovaný také spáchal zločin vraždy a vedle toho ještě méně závažný přečin ohrožení pod vlivem návykové látky. Obžalovaný již také byl za jiné trestné činy odsouzen. Další přitěžující okolnosti byly již vystiženy v rámci právní kvalifikace.

Celkově lze uzavřít, že závažnost činu je vysoká. Poměry obžalovaného jsou nepříznivé. Dosavadní způsob života obžalovaného ukazuje na agresivní, násilné a bezcitné chování k druhým osobám, zvláště ženám a partnerkám. Možnost nápravy obžalovaného a jeho resocializace je velmi nízká. Naopak možnost dalšího protispolečenského chování do budoucna je u obžalovaného zvýšená. Tyto skutečnosti nakonec soud přivedly k závěru, že obžalovanému má být uložen úhrnný trest odnětí svobody na horní hranici zákonného rozpětí trestní sazby podle § 140 odst. 3 trestního zákoníku, tedy trest odnětí svobody ve výměře dvaceti let. Pro výkon uloženého trestu odnětí svobody soud obžalovaného podle kritérií § 56 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku zařadil do věznice se zvýšenou ostrahou, protože neshledal žádné okolnosti, které by svědčily pro zařazení obžalovaného do mírnějšího typu věznice.

V adhezním řízení se s nárokem na náhradu škody ve výši 519,- Kč vůči obžalovanému řádně a včas připojila VZP ČR, kterou vynaložila za ohledání těla zemřelé mimo ambulantní zařízení (čl. 826 - 829). Co se týká tohoto nároku, zde soud nemá žádné pochybnosti; k označenému úkonu došlo, jak je patrné z vyúčtování a záznamu o ohledání těla zemřelé. K poškození byla přivolána lékařská pohotovostní služba, která provedla ohledání těla zemřelé (čl. 676-677). Výše újmy na majetku poškozené zdravotní pojišťovny odpovídá ceně poskytnuté zdravotní péče. Za tuto škodu obžalovaný R. odpovídá podle § 55 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb. o veřejném zdravotním pojištění, který přiznává zdravotní pojišťovně právo na náhradu nahrazené služby proti třetí osobě, kterou zdravotní pojišťovna vynaložila v důsledku zaviněného protiprávního jednání této třetí osoby vůči pojištěnci. V tomto případě se obžalovaný dopustil úmyslného zločinu vraždy, tedy zaviněného protiprávního jednání vůči poškozené S., pojištěnci Všeobecné zdravotní pojišťovny. Proto má zdravotní pojišťovna právo

na náhradu vynaložených nákladů vůči obžalovanému a soud podle § 228 odst. 1 trestního řádu obžalovanému uložil povinnost zdravotní pojišťovně prokázanou výši škody zaplatit.

Dále se s nárokem na náhradu škody ve výši 250 000,- Kč za nemajetkovou újmu a 22 577,- Kč za náklady pohřbu řádně a včas připojila E.K., matka poškozené. Vražda poškozené J.S. se odehrála dne 12. 4. 2016. Proto soud nároky na náhradu újmy posuzoval podle občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. Soud je přesvědčen, že nároky poškozených jsou oprávněné na základě § 2910 občanského zákoníku, který ukládá škůdci, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradit poškozenému, co tím způsobil. Uvedená norma předpokládá protiprávnost jednání, v tomto případě spočívající v usmrcení poškozené S.. Každý má právo na ochranu života, jak je to mimo jiné patrné z ustanovení citovaného občanského zákoníku § 3 odst. 2, podle kterého každý má právo na ochranu svého života, § 81 odst. 2, podle kterého ochrany požívá zejména život člověka a § 91, podle kterého je člověk nedotknutelný. Všechna tato ustanovení jednoznačně ukazují, že je každému zapovězeno ohrožovat, natož brát druhému život. Konkrétní povinnost počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na životě, je vymezena v ust. § 2900 občanského zákoníku, nepřímou povinností nezasahovat do života druhého vyvěrá i z ustanovení trestního zákoníku, konkrétně z ustanovení o trestných činech proti životu. Jelikož obžalovaný usmrtil poškozenou, vzal její život, porušil citovaná ustanovení právních předpisů a dopustil se protiprávního jednání. Konkrétní nárok je založen na ustanovení § 2959 o. z., který ukládá škůdci při usmrcení nebo zvláště závažném ublížení na zdraví odčinit duševní útrapy manželů, rodičů, dítěti nebo jiné blízké osobě peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.

Zde soud zvažoval věk zavražděné a její matky. J.S. zemřela v 35 letech; její matce přitom bylo 55 let. Při průměrném věku dožití u žen okolo 81 let, mohla matka s dcerou prožít ještě přibližně čtvrtstoletí. Dále soud hodnotil vztah mezi poškozenou E.K. a poškozenou J.S.. V případě, že by se jednalo o běžný vztah rodiče a dítěte, tj. kdyby se spolu stýkaly, komunikovaly, vzájemně se navštěvovaly, soud by pravděpodobně neměl důvod nepřiznat požadovanou částku 250 000,-Kč poškozené E.K.. K tomuto závěru však důkazy nenasvědčovaly. Ze svědecké výpovědi E.K. se soud dozvěděl, že jejich vztah byl spleť. Po delší dobu nebyla poškozená E.K. se svou dcerou vůbec v žádném kontaktu. Poté co došlo k jakémusi narovnání vztahů, po hospitalizaci poškozená J.S. v nemocnici po napadení obžalovaným, byla poškozená E.K. vyzvána zdravotnickým zařízením, aby byla poškozené S. nápomocná. Ale ani poté se nedá hovořit o vztahu vřelém, harmonickém nebo běžně vedeném. Poškozená E.K. byla nadále se svou dcerou pouze v telefonickém kontaktu, domlouvaly si osobní setkání, ale ta se neuskutečnila. Výrazná hmotná závislost mezi matkou a dcerou nebyla. Matce se tímto rozsudkem dostane určitého morálního zadostiučinění. Na druhé straně byl obžalovaný jediný škůdce, čin spáchal úmyslně, poškozená S. k jeho činu nezavdala sebemenší příčinu. Obžalovaný projevuje velmi slabou reflexi svého činu. Stanovená náhrada v rádech jednotek statisíců korun nebude mít pro obžalovaného likvidační efekt, bude zcela v jeho možnostech ji ve zbytku života zaplatit. Soud je tedy přesvědčen, že jistá nemajetková újma na straně poškozené E.K. nastala. Tato újma spočívající v úmrtí dítěte, oznámení o jeho smrti, zatěžkána faktem, že byla dcera zavražděna, že bude její smrt předmětem vyšetřování policie, že bude tato událost zmiňována v médiích, a že se během vyšetřování poškozená dozví i negativní skutečnosti o životě své dcery. Trvalejší újmou bude ztráta vztahu s nejbližším

příbuzným, prožívaná o to více, že rodič ztratí své dítě. Mezi protiprávním jednáním obžalovaného a popsanou újmou je příčinná souvislost, protože jednání obžalovaného bylo jedinou příčinou, která vedla k usmrcení poškozené a právě smrt poškozené byla jediným důvodem vzniku duševních útrap, které u poškozené K. vznikly. Ze strany obžalovaného šlo o zaviněné jednání, jak to bylo v tomto odůvodnění již zmíněno. Dokazování nezjistilo žádného jiného škůdce, než právě obžalovaného. Na straně poškozené soud neshledal žádné spoluzavinění.

Duševní útrapy a ztrátu mezilidských vztahů je nutné považovat za nemajetkovou újmu a je možné je odčinit přiměřeným zadostiučiněním v penězích. Soud proto přistoupil ke stanovení peněžité náhrady, která má vyvážit utrpení matky po zavraždění dcery. Výši duševních útrap a cenu rodinného vztahu nelze exaktně stanovit, zvolil soud výši náhrady podle zásad slušnosti. S ohledem na shora uvedené důvody podle soudu odpovídá peněžitému vyjádření spočívající ve výši 150 000,- Kč. Ve zbytku svého nároku na náhradu škody byla poškozená E.K. odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

U nákladů pohřbu soud neshledává žádné pochybnosti, tyto náklady skutečně vznikly (čl. 337), neboť poškozená musela vynaložit tyto finanční prostředky jenom proto, aby zajistila řádný pohřeb své dcery poškozené J. S., kterou obžalovaný usmrtil. Pozůstalá matka vypravila poškozené dceři řádný pohřeb. Jedná se tedy o újmu na majetku, kterou má obžalovaný uhradit podle § 2961 o. z. Z uvedeného důvodu soud přiznal poškozené K. nárok na náhradu škody v přihlášené výši, tj. 22.577 Kč.

Ke zprošťující části rozsudku uvádí soud následující. Obžalovanému R. bylo v obžalobě sp. zn. 1 KZV 19/2016 kromě předešlých skutků, kladeno za vinu také spáchání skutku označeného v bodu 2), kterého se měl dopustit v letních měsících roku 2015 v místě trvalého bydliště v obci XXXXX č. p. XXXXX, okres Brno – venkov, když úmyslně nastříkal poškozené J.S. do obličeje kyselinu mravenčí a způsobil jí tím poranění obličeje spočívající v poleptání kůže, včetně zasažení očí a oční sliznice, které mohlo mít za následek poškození nebo ztrátu zraku. V tomto skutku státní zástupce spatřoval spáchání pokusu zločinu ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 a § 145 odst. 1 trestního zákoníku. Spáchání skutku obžaloba opírala zejména o výpověď svědkyně E.H., sestry obžalovaného, o fotografie zraněné poškozené, předložených svědkyní H., ze kterých jsou zřejmá zranění poškozené, dále o znalecký posudek z odvětví soudního lékařství a o vyšetřovací pokus provedený v přípravném řízení.

K tomuto bodu obžalovaný uvedl (čl. 288-291, 860, 865-868), že tento skutek opravdu neudělal. Poškozená ho vzbudila, až když byla zasažena kyselinou. Poškozená mu řekla, že se snažila vyčistit odpad, kyselinu mravenčí nalila do odpadu a poté co na odpad vylila vodu, vystříklo jí to do obličeje. Obžalovaný se snažil poškozené pomoci, zasažená místa potřel mýdlovou vodou. Z počátku na poškozené nebylo nic znát. Teprve třetí den od zranění začala poškozená zasažená část mokvat a začaly se jí tvořit strupy. Proto poškozenou odvezl k rodičům, kde jí zranění ošetřila matka se sestrou obžalovaného. Dále obžalovaný vypověděl, že po poranění poškozené, šel odpad vyčistit sám, přičemž se sám také zranil, když na něj při čištění odpadu zvonem kyselina vystříkla, a jelikož klečel ve vaně, kyselina mu potřísnila kolena a ruce.

Svědka H. k věci řekla (čl. 319-321), že obžalovaný tehdy přijel společně s poškozenou, poškozená zůstala sedět v autě a obličej měla zakrytý kapucí. Obžalovaný je informoval o jejím úrazu (poleptání kyselinou při čištění odpadu), a o svém vlastním zranění při záchraně poškozené. Svědkyně uváděné verzi nevěřila a spojovala úraz poškozené s možností nastoupit do zaměstnání, protože vždy před takovou příležitostí poškozená nějaký „úraz“ od obžalovaného utrpěla. Svědkyně i matka obžalovaného přemlouvaly poškozenou k lékařskému ošetření, poškozená nejspíš ošetřena nebyla. Poté laicky ošetřovaly poškozenou, při té příležitosti vznikly také fotografie poškozené (čl. 316-318). Momentální nepřítomnost obžalovaného také svědkyni umožnila zeptat se poškozené: „jestli jí to udělal?“ Na přímou otázku poškozená jenom pokrčila rameny, odvrátila zrak a řekla, že ne. Z reakce poškozené svědkyně usoudila, že poškozenou zranil obžalovaný. Na jiné potíže si poškozená nestěžovala. Před obžalovaným se poškozená bála mluvit, vždycky se ho obávala. Tuto výpověď v obecnější podobě potvrdil i svědek P.H. (čl. 306-308).

Znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství (čl. 541 – 546) konstatuje na základě zkoumání dostupných fotografií poškozené poranění obličeje v podobě plošných krust, místy i v podobě mokvajících až rozbředlého plošného defektu kůže, zejména v okolí levého oka a zarudnutí spojivky pravého oka. Podle znalce se nejedná o čerstvé poranění, stáří poranění odhaduje na několik dnů. Na pozdější fotografii jsou na poškozené vidět čerstvé jizvy nad levým okem a na kořeni nosu, které chybí na starších fotografiích poškozené. Zřejmě se tedy jedná o jizvy vzniklé po zhojení uvedeného poranění. Uvedená poranění nevznikla mechanickým sedřením kůže. Vysvětlení tohoto poranění dává ze zjištěných údajů ve spisu účinek leptající tekuté chemické látky. Pouze z fotodokumentace však nelze spolehlivě stanovit, o jakou konkrétní látku se jednalo. Nelze vyloučit působení kyseliny ani zásady či jiné chemické látky. Rozbředlé špinavě hnědé ložisko v okolí vnitřního koutku levého oka by mohlo spíše nasvědčovat pro účinek hydroxidu. Způsob poranění obličeje tekutinou (samovolné potřísnění, vystříknutí při čištění nebo polití druhou osobu) nelze spolehlivě určit. Zranění bylo středně těžké, léčení takového poranění obvykle nepřesahuje 6 týdnů. Obvyklé omezení v obvyklém způsobu života zcela jistě přesahuje 1 týden spočívající zejména v bolestivosti, nemožnosti hygieny, možných poruchách zraku při podráždění očí a výrazném kosmetickém handicapu. Teoreticky poleptání chemickými látkami typu kyselin a hydroxidů vyvolává rizika poranění očí až k nevratným ztrátám zraku, poškození sluchu při zatečení látek do ucha, ve zcela krajním případě i bezprostřední ohrožení života při vdechnutí a otoku dýchacích cest. Tento posudek soud považuje za bezvadný, posudek shrnuje podklady, ze kterých vycházel, uvádí nálezy a závěry, které z těchto podkladů vyplývají, tyto závěry jsou vzhledem k uvedeným podkladům logické a soud nemá o těchto závěrech žádné pochybnosti.

Vyšetřující orgány v přípravném řízení provedly vyšetřovací pokus (čl. 431 – 434), jehož účelem bylo ověřit chování kyseliny mravenčí při kontaktu s vodou. Průběh vyšetřovacího pokusu je podrobně popsán, jeho obsahem bylo zopakovat zacházení poškozené s kyselinou, při kterém mělo dojít k vystříknutí kyseliny do jejího obličeje. V laboratorních podmínkách bylo napodobeno čištění sifonu, nejprve byl naplněn odpovídajícím množstvím kyseliny mravenčí a poté do něj byla nalévána voda o teplotě 37 °C; přitom k žádné reakci vody s kyselinou nedochází, z odpadu neprská nebo nestříká tekutina do okolí. Na návrh obhajoby byl zopakován stejný postup s naléváním vařící vody, ani v tomto případě k žádné reakci ve smyslu prskání či vystříknutí tekutiny z odpadu nedochází, pouze z odpadu stoupá horká pára.

Závěr vyšetřovacího pokusu tedy je, že při nalévání vlažné či vařící vody do sifonu zaplněného kyselinou mravenčí příslušné koncentrace nedochází k vyprsknutí či vystříknutí tekutiny směrem ven či nahoru.

Pokud jde o hodnocení provedených důkazů u tohoto skutku, musí soud konstatovat, že nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že se skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán, stal. Z fotografií, které předložila svědkyně H. a zhodnotil soudní lékař, má soud za prokazané, že poškozená S. byla opravdu zraněná v obličeji a že toto zranění bylo způsobeno nějakou tekutou leptavou látkou. Na základě vyšetřovacího pokusu, který byl správně a důvodně proveden v rámci přípravného řízení, má soud za prokazané, že si předmětné zranění poškozená nemohla způsobit tak, jak ho popisuje obžalovaný, že si poškozená zranění přivodila sama při čištění ucpaného odpadu kyselinou mravenčí, na kterou následně vylila horkou vodu, která jí poté vystříkla do obličeje.

Rozhodující se ukázala výpověď svědkyně E.H. (a podpůrně P.H.), protože žádný jiný vypovídající svědek zranění poškozené nezaznamenal, ani neměl možnost s poškozenou S. o zranění hovořit. Jediná svědkyně H. se poškozené S. zeptala, kdo jí zranění způsobil a tehdejší odpověď poškozené S. nedává dostatečně přesvědčivou základnu pro vyvození závěru, že toto zranění poškozené S. způsobil obžalovaný R.. Není ani jasné, jak jí měl obžalovaný zranění způsobit. Z výpovědi svědkyně H. vyplývá, že jí poškozená nikdy jednoznačně nesdělila, že by ji zranil obžalovaný. Když se svědkyně poškozené ptala, zda jí to udělal obžalovaný, poškozená odvrátila zrak, pokrčila rameny a řekla, že nikoliv. I když si z reakce poškozené svědkyně dovozovala, že pachatelem je obžalovaný, byl to její subjektivní pocit a úsudek, nikoliv jasné vyjádření poškozené. Nejasné sdělení poškozené (reprodukované svědkyní H.) je přitom jediným důkazem, který na obžalovaného ukazuje.

Přestože vůči obžalovanému existuje důvodné podezření, že tento skutek spáchal, zejména s ohledem na konfliktní soužití obžalovaného s poškozenou, kdy z dokazování vyplynulo, že již dříve vzniklo podezření na týrání poškozené ze strany obžalovaného, přičemž toto jeho jednání bylo dokonce předmětem vyšetřování, rovněž s ohledem na výpovědi svědků, kteří uvedli, že chování obžalovaného k poškozené bylo hrubé a nevybíravé, i po zhodnocení výpovědi svědkyně H., není zde bez důvodných pochybností prokázáno, jak se skutkový děj opravdu odehrál. Vyšetřovacím pokusem sice bylo vyvráceno vysvětlení podané obžalovaným (vystříknutí kyseliny při zalévání vodou při čištění odpadu), ale ani vyvrácení obhajoby obžalovaného, neznamená potvrzení jiné verze skutkového děje, nabízené například obžalobou. Proto soud rozhodl tak, že obžalovaného v tomto bodu obžaloby zprostil podle § 226 písm. a), neboť nebylo prokázáno, že se skutek stal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od doručení opisu rozsudku k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Ve stanovené lhůtě musí být odvolání odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předchází. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku,

obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo chybí.

Krajský soud v Brně
dne 13. prosince 2016

Mgr. Tomáš Kurfiřt v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Ungrová M.